

Warszawa, 20 sierpnia 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

D03j 5/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26630.

Kl. 86 g, 8/02.

Raymond Dewas
(Amiens, Francja).

D03j 5/06

Chwytek do wprowadzania wątku w tkackich krosnach chwytakowych.

Patent dodatkowy do patentu nr 25057.

Zgłoszono 30 października 1934 r.

Udzielono 11 maja 1938 r.

Pierwszeństwo: 10 listopada 1933 r. (Francja).

Najdłuższy czas trwania patentu do 31 maja 1952 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy udosko-
naień urządzenia do wprowadzania wątku
w tkackich krosnach chwytakowych o czó-
łenku chwytakowym, opisanego w patencie
nr 25 057. Udoskonalenia te polegają zwa-
szcza na ukształtowaniu końców wzmian-
kowanych członów chwytakowych, w dal-
szym ciągu niniejszego opisu zwanych
„chwytakami”.

Wynalazek ma na celu uniemożliwienie
wchodzenia zwisających lub nie zwisają-
cych nitok osnowy w szczelinę, znajdującą

się między ramionami chwytaka według
wynalazku.

W patencie nr 25 057 podano kilka po-
staci wykonania chwytaka. Wynalazek ni-
niejszy dotyczy nowej postaci wykonania
chwytaka.

Jedna z postaci wykonania wynalazku,
opisana w patencie nr 25 057, posiada spe-
cjalny żłobek, wykonany ukośnie wzglę-
dem środkowej płaszczyzny chwytaka,
mianowicie tak, iż jedno z ramion na stro-
nie, zwróconej do płochy, ma szerokość

prawie równą połowie całej szerokości tej strony chwytaka, wskutek czego koniec dzioba, stanowiącego przedłużenie wspomnianego powyżej ramienia, znajduje się w jednakowej prawie odległości od obydwóch grup nitek osnowy przesmyku oraz w pobliżu płochy.

Praktyka wykazała, że taka postać wykonania wynalazku ma tę zaletę, że nitki osnowy, zwisające przy płosze, zostają rozdzielone w tym miejscu, w którym prowadnica, utworzona z obydwóch grup nitek osnowy, płochy i wierzchołka przesmyku, posiada największy otwór między obydwoma grupami nitek osnowy przesmyku, podczas gdy jednocześnie zachowana jest największa odległość od wierzchołka przesmyku. Zaleta takiego rozdziału nitek osnowy przy płosze wzrasta w odwrotnym stosunku do drogi bidła i otworu przesmyku, przy czym wynalazek dotyczy chwytaków o bardzo małych wymiarach, a więc i małego przesmyku oraz małej drogi bidła.

Inna postać wykonania chwytaka, opisanego w patencie nr 25 057 jest charakterystyczna tym, że koniec ramienia, zakończonego dziobem, posiada nie tylko zewnętrzne ścięcie ukośne, lecz i ścięcie na przeciwległej wewnętrznej stronie, przy czym koniec drugiego ramienia również posiada te wewnętrzne oraz zewnętrzne ścięcia ukośne.

Praktyka wykazała, że taka postać wykonania posiada tę zaletę, że szczelina jest dobrze zasłonięta, lecz zwisające nitki osnowy są rozdzielane tylko w dostatecznej odległości od płochy.

Nowa postać wykonania chwytaka, stanowiąca przedmiot wynalazku niniejszego, wykazuje w połączeniu z zaletami wspomnianych powyżej postaci wykonania jednocześnie te zalety, że umożliwia rozdzielanie zwisających nitek osnowy przy płosze i skutecznie zabezpiecza szczelinę od przedostawania się do niej nitek osnowy, a mianowicie nie tylko tych nitek zwisają-

cych, lecz także nie zwisających, jeżeli chwytak przypadkowo przechodzi przez jedną z grup nitek osnowy przesmyku.

Ta nowa postać wykonania chwytaka wykazuje poza tym w stosunku do wspomnianej powyżej postaci jego wykonania tę zaletę, że przy jednakowo skośnym położeniu wątku zabieranego chwytakiem wątek ten łatwiej wchodzi w szczelinę z tego powodu, że końce ramion chwytaka według wynalazku, znajdujące się przy początku szczeliny, nie tak daleko wystają. W rzeczywistości w tej nowej postaci wykonania główne ostrze, utworzone z końca jednego ramienia, jest przedłużone ku płosze tak, iż nitka osnowy w niekorzystnym przypadku owija się wokół tego ostrza w pobliżu płochy, a więc w znaczniejszej odległości od drugorzędnego ostrza, utworzonego na końcu drugiego ramienia, a mianowicie pod mniejszym kątem do początku szczeliny.

Ta nowa postać wykonania chwytaka posiada zarazem zalety następujące: umożliwia mniejsze pochylenie nitki wątkowej, co między innymi daje węższą krajkę, polepsza ślizganie się powierzchni wprowadzającej wzdłuż nitek osnowy i polepsza prowadzenie chwytaka w szczelinie.

Na rysunku fig. 1 przedstawia widok przedniej części chwytaka bez kopki wątkowej przed wejściem do przesmyku, podczas chwytania wątku, fig. 2 — widok chwytaka według fig. 1, jednak z drugiej strony, fig. 3 — widok chwytaka od strony, zwróconej do płochy, fig. 4 — widok chwytaka od strony, zwróconej ku wierzchołkowi przesmyku, fig. 5 — widok końca chwytaka w położeniu według fig. 3, a fig. 6 — przekrój chwytaka wzdłuż linii A — A na fig. 3.

Nowa ta postać wykonania chwytaka posiada kadłub o przekroju trapezowym. Jednakowe powierzchnie boczne 2 i 3 chwytaka stykają się z nitkami osnowy przesmyku, natomiast mniejszy bok 4 (powierzchnia boczna) chwytaka znajduje się

naprzeciw wierzchołka 6 przesmyku, a większy bok 5 (powierzchnia boczna) — naprzeciw płochy 7.

Jeden koniec (ewentualnie obydwu) chwytaka jest w miejscu 8 na pewnej długości rozdzielony w kierunku szerokości szczeliny, rozdzielającą obydwu ramiona 9 i 10. W wewnętrznym końcu szczeliny 8 umieszczony jest dający się wyjmować nóż 11 do przecinania nitki wątkowej. Ostrze noża jest umieszczone ukośnie w otworze 11' do oczyszczania, przy czym dzięki otworowi temu powoduje się jednocześnie układanie się nitki wątkowej na ostrzu, dzięki czemu ułatwione jest jej odcinanie.

Szeroki bok 5 chwytaka posiada szereg żłobek 12, w którym umieszczone są kleścze do przytrzymywania wątku, które są wykonane tak, jak i w poprzednich postaciach wykonania chwytaka według patentu nr 25 057, albo też stanowi je jedno tylko ramię, które opiera się o przeciwległą ściankę żłobka 12.

Ramię 9 chwytaka, służące do odchyłania zwisających lub nie zwisających nittek, wystaje poza krótsze ramię 10, przy czym zachowuje ono na pewnej długości swą szerokość, po czym przechodzi w skośną część czołową 13, która przebiega od węższego boku 4 ku szerszemu bokowi 5 i w pobliżu płochy 7 stanowi ostrze 14. Powierzchnia zewnętrzna tego ostrza stanowi zaokrąglone zwężenie 3', które przechodzi w płaszczyznę 3 kadłuba chwytaka 1, natomiast wewnętrzna powierzchnia ostrza w przedłużeniu żłobka 12 stanowi skośną powierzchnię 12' (fig. 5), wskutek czego w miejscu łączenia się szerokiego boku 5 ze ścięciem 13 ostrze 14 znajduje się w przybliżeniu na połowie wysokości przesmyku. Skośna powierzchnia 12' ciągnie się ku przeciwległej powierzchni 2 w kierunku ku wąskiemu bokowi 4 tworząc skośną powierzchnię 13', przebiegającą w odwrotnie skośnym kierunku; powierzchnia ta ma zgrubienie 15. To zgrubienie 15 leży

w tej samej płaszczyźnie co i powierzchnia 2, od której jest ono oddzielone przedłużeniem 8' szczeliny 8.

Zgrubienie 15 ciągnie się poza zaokrąglenie lub ścięcie 15' aż do ścięcia 13 w celu ułatwienia odchyłania zwisających nittek oraz ślizgania się nitki wątkowej i wprowadzania jej do szczeliny 8. Koniec krótszego ramienia 10 chwytaka jest mniej więcej tak samo ukształtowany, jak i w innych postaciach jego wykonania według patentu nr 25 057, gdyż koniec ten na swej zewnętrznej powierzchni w miejscu 2' jest zwężony, zaokrąglony lub ścięty i przechodzi w powierzchnię 2 kadłuba 1 chwytaka, przy czym jego powierzchnia wewnętrzna pozostaje płaska i posiada małe ścięcie 16, które rozpoczyna się na wąskim boku przy szczelinie 8 i stanowi przy końcu powierzchni 2 ostrze 17, które znajduje się prawie naprzeciwko miejsca, w którym zgrubienie 15 osiąga swą największą wysokość. Krawędzie ścięcia 16 i ostrza 17 są ścięte, zaokrąglone lub wykonane inaczej w celu ułatwienia przejścia i ślizgania się nitki wątkowej pod ostrze 17 ku szczelinie 8.

Zarówno w wykonaniach urządzenia według patentu nr 25 057, jak i w urządzeniu z chwytakiem według wynalazku nitka wątkowa 18 jest napięta między miejscem 6' linii tkania a uszkiem prowadniczym 19 (fig. 1).

Miejsce podawania wątku może być także przeniesione na drugą stronę wierzchołka przesmyku za pomocą sprężynującego urządzenia płytkowego i wrębu opisanego w patencie nr 25 057.

Żłobek i szczelina mogą być rozmaicie pochylone względem środkowej płaszczyzny chwytaka albo też mogą być do niej równoległe, zależnie od wielkości chwytaka i jego przewidzianej szerokości, albowiem jest rzeczą jasną, że gdy żłobek lub szczelina jest pochylona, to ma to ten cel, aby przy jednakowej szerokości i głębo-

kości żłobka chwytak posiadał specjalnie małe wymiary.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Chwytak do wprowadzania wątku w tkackich krosnach chwytakowych według patentu nr 25 057, znamieny tym, że jego dłuższe ramię jest przedłużone z zachowaniem jego szerokości poza krótsze ramię i kończy się ścięciem (13), które przebiega od wąskiego boku (4) chwytaka do jego szerszego boku (5), tworząc ostrze (14), znajdujące się w pobliżu płochy i oddalone jednakowo od obydwóch grup nitki osnowy, przy czym zewnętrzna powierzchnia tego ostrza stanowi ostro zbiegającą się ściętą powierzchnię, która przechodzi w płaszczyznę kadłuba chwytaka, a wewnętrzna powierzchnia posiada pochyloną powierzchnię płaską, która odpowiada po-

wierzchni ścianki żłobka i jest przedłużona aż do przeciwległej powierzchni ku wąskiemu bokowi (4) chwytaka za pomocą odwrotnie pochyłej powierzchni, która posiada zgrubienie (15), zasłaniające i ochraniające szczelinę (8), i jest połączona z powierzchnią (13) za pomocą skośnej płaszczyzny o ściętych krawędziach.

2. Chwytak według zastrz. 1, znamieny tym, że koniec jego krótszego ramienia (10) posiada ścięcie (16) o krawędziach zaokrąglonych lub ściętych, które zaczyna się na wąskim boku (4) chwytaka przy szczelinie (8) i stanowi ostrze (17), znajdujące się prawie naprzeciwko miejsca, w którym zgrubienie (15) osiąga swą największą wysokość.

Raymond Dewas.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

